SAMUEL BJØRK

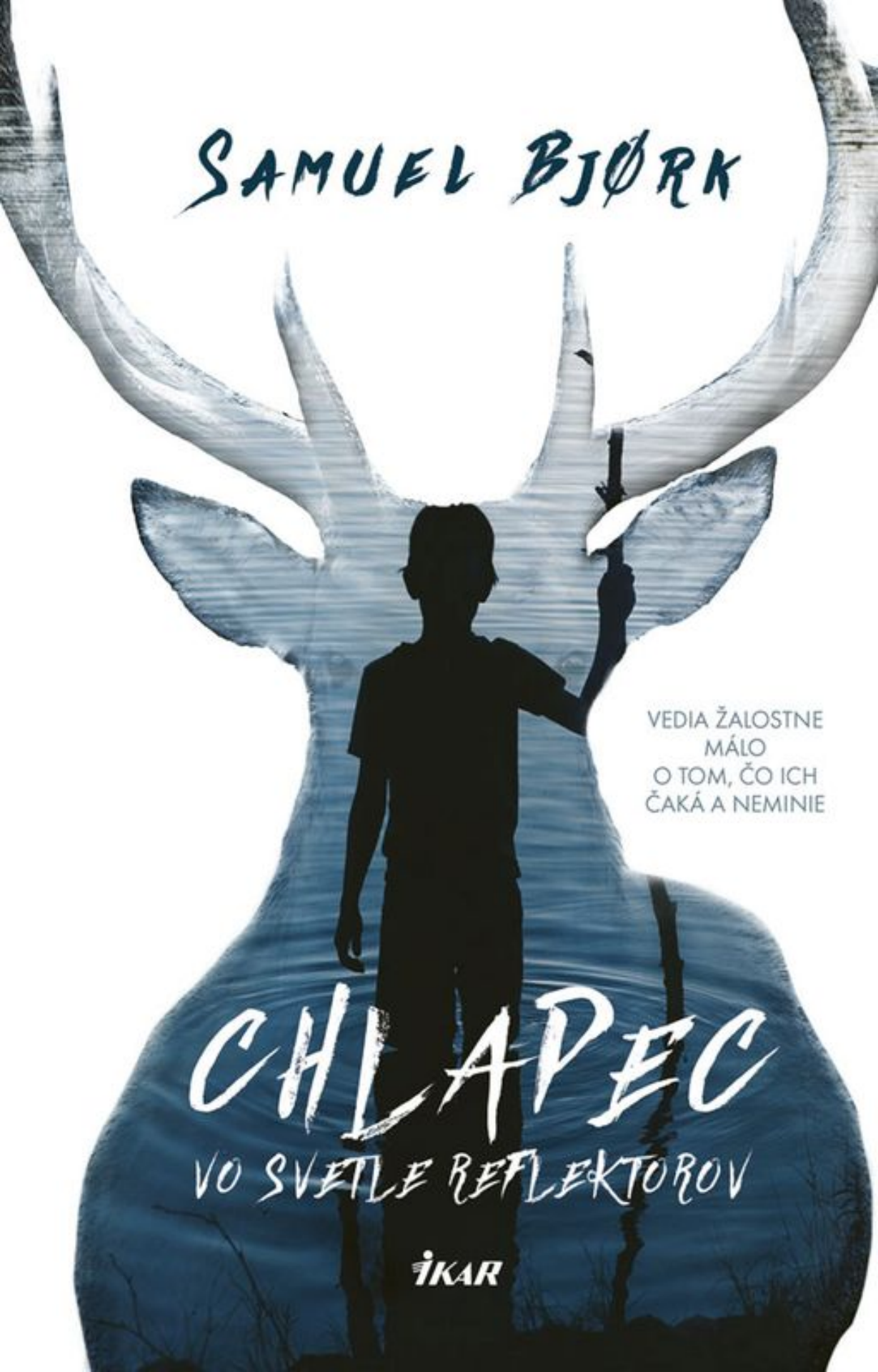

VEDIA ŽALOSTNE MÁLO O TOM, ČO ICH ČAKÁ A NEMINIE

CHLAPEC VO SVETLE REFLEKTOROV

IKAR

Samuel Bjørk

Chlapec vo svetle reflektorov

Preložili Zuzana Inczingerová a Lenka Kočišová

IKAR

Samuel Bjørk
GUTTEN SOM ELSKET RÅDYR

Copyright © Samuel Bjørk 2018
Published by agreement with Ahlander Agency
Translation © 2019 by Zuzana Inczingerová, Lenka Kočišová
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6514-1

Na Prvý sviatok vianočný roku tisícdeväťstodeväťdesiatdeväť šoféroval istý penzista auto z Osla cez Škandinávske vrchy až do mesta Hemsedal. Mal sedemdesiatjeden rokov, bol vdovec a tieto vianočné sviatky strávil so svojou dcérou. Spravidla jazdil po tejto ceste rád, a to z dvoch dôvodov. Po prvé, neobľuboval mesto. Vždy sa rád vzdialil od ľudí a ich ustavičných požiadaviek. Druhý dôvod bol veľmi prostý. Rád sa obklopoval touto extrémnou a nádhernou prírodnou scenériou. Lesy, náhorné plošiny, horské vrcholy, voda, dych vyrážali v každom ročnom období. Nórsko v najlepšej forme. Prirodzená krása, kam až oko dovidí. Zima prišla toho roku oveľa skôr, a keď napadol prvý magický sneh, akoby šoféroval cez pokojnú a nádhernú vianočnú pohľadnicu. Aspoň tak sa zdalo. Tento starý muž mal problémy so zrakom a zúfalo sa pokúšal vydať na cestu čo najskôr, aby si mohol cestu domov aspoň trocha vychutnať. Za denného svetla. Kdeže, tentoraz sa nedokázal vydať na cestu včas. Zotmelo sa. To nemal rád. Jedna vec je, ak človek sedí doma pred kozubom, vtedy je to skvelé, nemal by nič proti tomu, keby sa zemeguľa otočila okolo svojej osi a znova by bol na rade on, aby ho obklopovala tma, ale nie, hoci by to bolo veľmi príjemné. Naliať si pohár vína a dopriať si niečo dobré pod zub. Schúliť sa pod deku na pohovke, kým sa za oknami prebúdza nočný zvierací život a chlad vonku je taký intenzívny, že drevo v hrubých drevených stenách začína praskať. Čo však v aute? Ďaleko od domu? Nie, nepáčilo sa mu to. Starý muž znížil

rýchlosť a tvárou sa priblížil k čelnému sklu. Kúpil si na auto nové prídavné svetlá. Silné svetlá pre podobné núdzové situácie, preto ich zapol vo chvíli, keď nebo pokryli sivé mračná a zatienili tak posledné slabé mesačné lúče ožarujúce cestu pred ním. Zrazu ho obklopila nepreniknuteľná tma. Zhlboka sa nadýchol, chvíľu rozmýšľal, že najlepšie by urobil, keby zastavil a počkal. Preboha, veď to je úplná somarina! Vonku bolo asi dvadsať stupňov pod nulou a široko-ďaleko ani živej duše. Musí to jednoducho vydržať. Tak dobre, ako sa len dá. Starý muž sa práve chystal zapnúť rádio, aby ho aspoň niečo udržiavalo v bdelom stave, keď prednými svetlami zachytil niečo, čo ho prinútilo dupnúť na brzdu.

Dopekla!

Na ceste pred ním sa zjavila postava.

Čo do...!

Päťdesiat metrov.

Dvadsať metrov.

Desať metrov.

Zúfalo šliapal na brzdový pedál, srdce cítil až kdesi v krku, hánky mu zbeleli od toho, ako silno nimi zvieral volant, a keď auto nakoniec zastavilo, mal pocit, že sa mu zrútil celý svet.

Sedemdesiatročný starček zostal sedieť a pokúšal sa lapiť dych.

No dopekla!

Na ceste pred ním stál malý chlapec.

Nehýbal sa.

Mal modré pery.

A na hlave jelenie parohy.

PRVÁ ČASŤ

APRÍL 2013

1

Desaťročný chlapec s kučeravými vlasmi sedel na korme malého motorového člna a snažil sa byť čo najtichšie. Ukradomky sa pozrel na otca sediaceho pri veslách a zahrialo ho pri srdci. Na návšteve u ocka. Konečne. Odkedy ho videl naposledy, ubehla hodná chvíľa, lebo mama zistila, čo sa stalo naposledy, keď bol tu hore. V otcovom dome vysoko v horách, takmer pri vrchole pohoria, ktoré mama nazývala zrúcaninou. Pokúšal sa jej vysvetliť, že mu nezáleží na tom, že ocko nevarí obedy ako mama, neprekáža mu ani to, že fajčí vnútri a v obývačke má pušku. Veď ňou iba strieľal snehule horské, nie ľudí, ale mama ho odmietla počúvať. Žiadne ďalšie návštevy, dokonca zavolala na políciu, alebo možno nie priamo im, v každom prípade však zavolala niekomu, kto za ním prišiel, a keď sedeli pri kuchynskom stole, robil si poznámky a odvtedy ocka nevidel. Až teraz.

Desaťročný chlapec by rád povedal, že začal čítať knihy. O rybárčení. V knižnici. Už poznal názvy mnohých druhov: sih, sivoň, mieň, pstruh, losos. Dokonca vedel, že v týchto vodách sa nevyskytuje šťuka, lebo tá preferuje bahnité vody. Bahnitá voda sa tu nenachádzala, iba močiar neďaleko jazera. Nič však nepovedal, pretože sa naučil mlčať. Na rybačke sa rozprávalo veľmi zriedka, a ak áno, otec prehovoril ako prvý, a to veľmi potichu.

„Prvý výlet k horskému jazeru Svarttjønn v tomto roku," zašepkal otec a jeho mohutná brada sa roztiahla v širokom úsmeve.

„Vždy rovnako magický," zašepkal chlapec, a keď naňho otec sprisahanecky zažmurkal, hrejivý pocit pri srdci sa mu rozlieval po celom tele.

Chlapec sa niekoľkokrát pokúšal všetko vysvetliť svojej mame. To s ockom. Že tu s ním rád trávi čas. Vtáky za oknami. Vôňa stromov. Že peniaze nie sú vždy najdôležitejšie, že to nie je ockova chyba, keď niekto nemá záujem o jeho nákresy, že sa môže naobedovať bez toho, aby si predtým umyl ruky, že stôl nemusí byť prestretý. Ona však odmietla počúvať, a keďže len ťažko hľadal tie správne slová, napokon sa o to prestal pokúšať.

Byť u ocka.

Zdvihol pohľad k nebu a dúfal, že mraky čoskoro zmiznú. Jasné nebo. Vtedy sa ryby ukážu. Pohľadom znova spočinul na otcovi, na jeho silných ramenách, ktorými vytrvalo vesloval, čeriac tak čiernu vodu, a najradšej by mu povedal, že aj on trocha trénoval, že čoskoro by zvládol veslovať sám, ale mlčal. Nie v posilňovni, pretože tam bola mama, navyše deti tam mali vstup zakázaný, cvičil však doma vo svojej izbe, vzpory a sed-ľah takmer každé popoludnie za posledný polrok. Áno, videl sa aj v zrkadle, no musel skonštatovať, že svaly sa mu zatiaľ badateľne nezväčšili. Nech bude, ako chce, mal plán. Možno budúce leto. Možno vtedy to zvládne. Chlapec s kučeravými vlasmi si v duchu predstavoval, ako to bude prebiehať. Vojde dnu s batohom na chrbte, oblečený v rovnakom tričku, aké nosievali muži v posilňovni, kam chodila aj mama, s vypracovanými ramenami, s veľkými svalmi schopnými veslovať loďku, aby otec mohol oddychovať na korme a on sám bude veslami čeriť vodnú hladinu.

„Bez piva nie je žiadna rybačka dobrá," pošepol otec a znova naňho žmurkol, načiahol sa dolu a spomedzi nôh vytiahol ďalšiu zelenú plechovku, ktorých ležalo na dne loďky ešte niekoľko.

Chlapec súhlasne prikývol, hoci si dobre uvedomoval, že práve to bola jedna z vecí, o ktorých sa mama rozprávala s ľuďmi, ktorí navštívili ocka. Vraj priveľa pije a to je nezodpovedné. Svarttjønn. Tajomná a prekrásna vodná plocha vysoko v horách, o ktorej vedel iba málokto. Teraz tu boli iba oni dvaja, preto sa na to pokúšal ne-

myslieť. Že návštev u ocka už nebude viac. Dnes tu boli možno naposledy.

„Prvé nahodenie?“ zašepkal otec a vytiahol veslá do loďky.

„Muška alebo návnada?“ zašepkal chlapec s kučeravými vlasmi. Uvedomoval si, že je to veľmi dôležité, hoci celkom nechápal prečo.

Otec si odpil piva, vzhliadol k mračnám na nebi a potom sa zahľadel na tmavú vodu.

„Čo myslíš?“

„Návnadu?“ odvetil chlapec trocha neisto, ale keď otec prikývol a usmial sa naňho, zacítil, ako mu šklbe lícami, preto mu úsmev opätoval a otvoril plastovú škatuľu položenú vedľa seba.

„Príliš tma na mušku, nemám pravdu?“

„Súhlasím,“ prikývol chlapec a zdvihol zrak k mračnám na oblohe. Na okamih predstieral, že si nevšimol, že obloha nie je taká jasná, aká by mala byť.

„Tu máš,“ povedal otec, keď pripevnil pestrofarebnú návnadu na koniec lanka.

Slávnostná chvíľa, keď rukami obopol rybársku udicu, ktorú mu otec podával, a aj keď chlapec veľmi dobre vedel, čo mu otec povie, predstieral, že sa naučil niečo nové, keď napokon prehovoril:

„Priťahuj lanko krátkymi pohybmi, aby sme nenarazili na dno, dobre?“

„Dobre,“ odvetil chlapec a zamával udicou ponad loďku.

Držať navijak. Zdvihnúť udicu. Naspäť. Pustiť v pravú chvíľu. Chlapec s kučeravými vlasmi znova pocítil teplo, ktoré mu zalievalo celé telo, keď pestrofarebná návnada preletela vzduchom, nehlučne rozčerila tmavú vodnú hladinu a otec sa naňho pyšne zahľadel, chváliac ho, že všetko robí správne.

„Nie až tak silno,“ upozornil ho a otvoril ďalšiu plechovku piva. „Navíjaj. Opatrne.“

Chlapec poslúchol a mal sto chutí hneď zavolať mame a oznámiť jej, že sa mýlila. Loďka. Voda. Najradšej by zostal s ockom. Nezaujímalo ho, čo tí ľudia s poznámkovými blokmi tvrdili. Dokonca by

sa sem možno mohol aj presťahovať. Kŕmiť vtáky. Pomôcť so strechou domu. Opraviť uvoľnené dlaždice na schodoch. Natoľko sa ponoril do úvah, aké krásne by to mohlo byť, až zabudol, že drží udicu.

„Ryba!“

„Čože?“

„Chytil si rybu!“

Chlapec precitol a zbadal, ako sa udica prehýba. Snažil sa pritiahnuť navijak, no ten sa odmietal pohnúť.

„Veľká!“ zvýskol chlapec a úplne zabudol, že má byť ticho.

„Doriti,“ vyhŕkol otec a posunul sa k chlapcovi na kormu. „Na prvý hod. Si si istý, že si nezavadil o dno?“

„Nemyslím... si... to,“ vydýchol chlapec a navíjal, čo mu sily stačili. Bolo to také ťažké, že sa loďka vznášala smerom k pobrežiu.

„Už ju skoro máme,“ zaškeril sa otec, nahol sa ponad bok lode a ponoril ruky do vody. „Och, preboha.“

„Čo je to?“

„Nepozeraj sa, Thomas,“ zreval otec, keď sa zrazu na vodnej hladine zjavilo to, do čoho sa zaboril háčik na návnade.

„Ocko?“

„Ľahni si do loďky. Nepozeraj sa!“

On sa však aj tak pozrel.

Na dievča, ktoré ležalo vo vode pod nimi.

Na modrobielu tvár.

Na otvorené oči.

Na vznášajúce sa premočené šaty, ktoré mala oblečené, priskromný odev na pobyt v lese.

„Ocko?“

„Ľahni si, Thomas! Kurva!“

Chlapec nestihol zazrieť nič iné, pretože sa k nemu prihnal otec. Váhou svojho tela ho zvalil a pritlačil o dno loďky.

2

Nebola pravda, že Karoline Bergová sa bála lietania. Používala to iba ako výhovorku. V skutočnosti sa bála akejkoľvek cesty. Najradšej trávila čas doma. Obľubovala rutinu. Nie, ona *potrebovala* svoju rutinu.

„Nemôžeš prísť na návštevu, mama?“

„Veľmi rada by som prišla, Vivian, ale veď vieš, ten môj strach z lietania...“

„Mama, nemôžeš radšej nasadnúť na vlak?“

„Šestnásť hodín strávených v hermeticky uzavretom priestore s ľuďmi, ktorých nepoznám?“

„Nie, veď ja to chápem, ale bola by som rada, keby si ma videla tancovať.“

„Veď som ťa videla tancovať, Vivian. Veľakrát.“

„Áno, ale teraz sa nebavíme o kulturáku v Bodø. Toto je Opera v Osle, mama. Opera! Už som ti povedala, že som sa stala členkou súboru Alexandra Ekmana? Budem tancovať v Labuťom jazere. Labutie jazero! Aká pecka!“

„Vivian, to je priam fantastická správa! Gratulujem, drahá.“

„Mami, si úplne sama, veď tam zapustíš korene. Nemohla by si si urobiť výlet do Osla? Zašli by sme spolu do reštaurácie. Veď si už počula o Maaemo. Je zapísaná v michelinskom sprievodcovi, nemohli by sme teda...“

Samozrejme, želala by si vidieť svoju dcéru tancovať.

Preboha, vlastne si neželala nič iné.

„Nemôžeme sa dohodnúť, že sa uvidíme, keď prídeš domov?“

„Prirodzene, mama. Musím už ísť, o chvíľku sa začína skúška. Máš sa dobre?“

„Mám sa dobre, Vivian, nelám si tým hlavu.“

„Dobre, mama, čoskoro sa znova ozvem.“

„V poriadku.“

Bože, kedy sa to vlastne stalo?

Tieto dni akoby prichádzali a hneď odchádzali.

Čo sa stalo s jej životom?

So životom, o ktorom toľko snívala?

Mala iba štyridsaťdva rokov, ale cítila sa ako storočná žena. Každú sobotu si v bistre Sydvest objednávala obložený chlebík s krevetami, a hoci to nikto nepriznal nahlas, v kútiku duše vedela, že sa z nej smejú. Priateľky. Odjakživa tie isté. Stredná škola v Bodø. Maturantské časy, keď ešte chcela niečo dosiahnuť, niekým byť. Cestovať do Indie. Do Afriky. Zbierať jablká v Guatemale. Hrať na gitare v uliciach Amsterdamu. Ostatné tvrdili, že nechcú nič podobné, chcú sa vydať, mať deti, nájsť si prácu v obci, v obchode Rema, v každom prípade, nikdy neopustiť Bodø, teraz však mala pocit, že všetky cestovali po svete, iba ona nie.

Na jar pred dvoma rokmi vycestovala Vivian do Osla na konkurz. Silná, sladká Vivian, ktorá prišla takpovediac odnikiaľ. Z letiska v Bodø. Z miesta, odkiaľ lietali lietadlá do celého sveta a kam vojaci NATO prichádzali na manévre. Karoline Bergová mala dvadsať rokov a ničoho sa nebála. On prišiel z Anglicka a opustil ju, namiesto svojej adresy jej zanechal iba veľké brucho.

Jeho chyba?

Luka Moora z Leedsu, príťažlivého pilota s tmavými kučerami?

Ako to, že nikdy nikam necestuješ, Karoline?

Nie, na vine si len ty sama.

Bývala v byte približne dvesto metrov od letiska, nikdy tam však nebola.

Vlastne nebola nikde.

Musíte navštíviť Alicante, je tam tak krásne.

Mette.

Kedysi to bola jej najlepšia priateľka, to sa však medzičasom zmenilo. Muž, deti, pekný dom v meste Hundstad, každoročná letná dovolenka do rôznych destinácií, nielen byť doma.

Preboha, Key West, počula som o tom, vraj je tam krásne, ale čo ti preskočilo?

Synnøve.

Na základnej škole vedela horko-ťažko zrátať dva a dva, potom však ulovila podnikateľa z mesta Harstad, ktorý zbožňoval plachetnice a investoval hotový majetok v zahraničí.

Smiali sa z nej, áno, presne to robili.

Vždy keď zavítali do obchodu Coop.

Nie nahlas, ona to však na nich videla.

„Želáte si účtenku? Igelitovú tašku?“

Potraviny na posuvnom páse a ten typický zvuk, ktorý pri pohybe vydával.

Preboha, ako ho len neznášala!

Celozrnný chlieb.

Píp.

Mlieko.

Píp.

Štyri fľaše koly za akciovú cenu.

Píp.

Si škaredá.

Píp.

Nikdy nič nedosiahneš.

Píp.

Ale potom, potajomky, áno, keby to tak vedeli, zavolala na číslo, ktoré našla na internete. Vypila niekoľko pohárov červeného vína, aby nabrala odvahu. Áno, najprv dvakrát bez slova položila, dlane sa jej spotili, ale nakoniec sa na tretí pokus odvážila a otvorila ústa.

Psychológ.

Bože, viac tém na rozhovor, dôvod navyše sa z nej vysmievať, no aj napriek tomu to urobila.

Našťastie.

Letisko Bodø.

Susedila s ním takmer tridsaťtri rokov, nikdy však neprekročila prah jeho dverí.

Karoline Bergová ťahala svoj veľký červený kufor posledných pár metrov k hlavnému vchodu, zastala a zhlboka sa nadýchla.

Čo jej to radil psychológ?

Krok za krokom.

Dobre, zvládneš to, Karoline.

Vo vyleštených sklených dverách videla svoj odraz. Mohla sa ich dotknúť, zdalo sa jej však, akoby sa nachádzali na inej planéte. Kúpila si novú garderóbu. Bola u kaderníka. Áno, keď sa mu nakoniec odvážila zavolať, urobila všetko, čo jej poradil. Samozrejme, že nie hneď zo začiatku, sprvu mala pocit, že všetko je hnusné. Akoby sa vždy, keď otvorila ústa, vyvalila z nich samá špina. Kládol jej mnoho intímnych otázok. Pýtal sa na veci, o ktorých nikdy nepremýšľala. Aký bol jej vzťah k otcovi? Aký vzťah panoval medzi ňou a jej matkou? Preboha, točila sa jej hlava, bolo jej nevoľno, myšlienky a pocity, ktoré si so sebou nevedomky niesla ako bremeno, sa v nej oslobodili a v noci nedokázala zažmúriť ani oka. Ale o pár týždňov sa čosi stalo. Prišlo to ako lavína. Keď sa konečne niekomu otvorila, už to nedokázala zastaviť.

Usmiala sa na svoj odraz v zrkadle.

Aká si krásna, Karoline.

Si veľmi šikovná, Karoline.

Nový kabát, Karoline? Veľmi ti pristane.

Podobnými úlohami ju poveril psychológ.

Musíte sa naučiť milovať samu seba.

Oslo?

Hlavné mesto.

Už veľmi dlho sa tam chcela pozrieť.

Navštíviť zámok Slottet. Budovu parlamentu Stortinget. Bulvár Karl Johan. Národné divadlo Nationaltheatret. Park Frognerparken so všetkými jeho sochami. A v neposlednom rade budovu novej Opery.

Zhlboka sa nadýchla a prinútila sa urobiť posledné kroky. Najprv jeden. Potom druhý. Už stála pred vchodom. Vošla do odletovej haly. Hoci sa jej motala hlava, nezastavila sa. Všetko bude dobré, Karoline. Ešte kúsok. Presne tam. Modrá obrazovka. Let SK411. SAS. Oslo. Odchod 12.35.

Už som na ceste, Vivian.

Ide za tebou mama, aby ťa videla tancovať.

3

Holger Munch sa cítil ako idiot, ako tak postával vo svojom malom byte a pripaľoval si v poradí už štvrtú cigaretu. Do mesta zavítala jar, stromy v okolí štadióna Bislett sa zazelenali, ale to bolo asi jediné, čo ho dokázalo trocha povzbudiť. Mal za sebou náročnú zimu. *Nie, bola to príjemná zima, preto sa cítil hlúpo.* V práci si vzal neplatené voľno. Miriam, jeho dcéra, sa stala obeťou nehody. Prácu teda odsunul na vedľajšiu koľaj a pomáhal jej, aby sa čo najskôr postavila na nohy. Nehoda ich rodinu zomkla. Svoj starý dom v mestskej časti Røa opustil pred desiatimi rokmi, uplynulú zimu sa však zdalo, ako keby sa všetky tragické udalosti nikdy nestali, akoby sa s Marianne nikdy neboli rozviedli. Miriam sprvu hospitalizovali v nemocnici, ale ako sa jej stav postupne zlepšoval, zverili ju do domácej opatery v rodičovskom dome. A on ju nasledoval. Rolf, súčasný manžel jeho bývalej, sa odsťahoval, aby nechal priestor rekonvalescencii, a Munch sa nezdráhal zaujať jeho miesto. Akoby boli znova rodina. *Doriti, mal vedieť, že to nepotrvá navždy. Preboha, bol neuveriteľne hlúpy!* Spoločné večere za drahým okrúhlym jedálenským stolom. Kúpili ho spolu pred mnohými rokmi, začínal vtedy na oddelení vrážd a práve v tom čase mali po prvýkrát viac peňazí. Piatkové večery pred televízorom ako normálna rodina. Ona a Marianne sedeli na rovnakej pohovke, vnučka Marion medzi nimi. Takmer o Miriam prišli, mal teda pochopiť, že to bol pravý dôvod jej správania. Akoby sa vrátili staré dobré časy. Akoby boli znova všetci spolu.

Neobviňovala ho z ničoho, hoci práve Munch bol dôvod, pre ktorý ich dcéra takmer prišla o život. Dôvod ako dôvod. Oddelenie vrážd bolo na stope chorého vraha, ktorého poslednou obeťou sa stala Miriam. *Mohla* byť jeho poslednou obeťou. Munch si výdatne šlukol a pokrútil hlavou. Zmocňoval sa ho strach, ktorý nie a nie opustiť jeho telo. *Čo keby...? Keby...?* Nakoniec však všetko dobre dopadlo. Našťastie. A potom sa znova zamotal do tejto príjemnej ilúzie. On a Marianne. Miriam. A malá Marion. Znova začal nosiť obrúčku. Hlupák, pravdepodobne si to všimla. Preto pred pár dňami vyšla za ním na terasu.

Holger, musíme sa o niečom porozprávať...

Videl jej to v očiach.

Rolf sa zajtra vracia...

Iba mlčky prikývol. Zbalil si to málo, čo mal so sebou, a opustil dom so stiahnutým chvostom. Znova.

Aký len bol idiot!

Ako hlúpy tínedžer.

Čo si vlastne myslel?

Holger Munch zadusil napoly vyfajčenú cigaretu v popolníku pri okne a chystal sa pripáliť si novú, keď mu zrazu zazvonil telefón.

Meno na displeji.

Meno, ktoré na ňom nevidel už veľmi dlho.

Anette Goliová.

Šikovná svetlovlasá policajná právnička, ktorá zabezpečovala hladký chod na oddelení vrážd počas jeho neprítomnosti.

„Áno? Pri telefóne Munch."

„Ahoj, Holger," ozval sa v telefóne priateľský hlas.

Holger Munch bol šéfom špeciálneho oddelenia vrážd sídliaceho na ulici Mariboes gate už desať rokov a počas tohto obdobia sa mu podarilo zhromaždiť tím najlepších z najlepších. Anette Goliová k nim jednoznačne patrila. Medzi oddelením vrážd a vedením polície sídliacim v mestskej časti Grønland panovali nezhody, ktoré často vyústili do konfliktov, čo sa nedalo nijako zatajiť. Munch rád pracoval po svojom a nie všetci sa s jeho štýlom práce dokázali sto-

tožniť. Napríklad riaditeľ Mikkelson. Keby štatistiky neukazovali najvyššiu možnú úspešnosť objasnených prípadov, presťahoval by jeho tím o niekoľko poschodí nižšie, aby tak mohol mať pod palcom dianie v oddelení. Politika. Kontrola. Anette Goliová sa často dostala do pozície diplomatky. Stelesňovala lepidlo, ktoré držalo ich systém pohromade.

„Ako sa ti darí?“ spýtala sa Goliová. „Ako sa máš?“

„Miriam sa má dobre,“ odvetil Munch a načiahol sa po ďalšej cigarete. „Čoraz lepšie, aby som bol úprimný, znova rozpráva, nie úplne zrozumiteľne, ale je to na dobrej ceste.“

„To rada počujem,“ povedala Goliová a hlas jej zvážnel. „Ospravedlňujem sa, ak ťa vyrušujem, nedalo mi však nespýtať sa. Mikkelson zvoláva tím. Žiaden nátlak, samozrejme, iba ak si pripravený vrátiť sa znova do služby.“

„Kvôli tomu dievčaťu, ktoré našli v jazere v horách?“

„Áno,“ odvetila Goliová. „Ty si to zachytil?“

Munch sa počas pobytu v Røa uzavrel do vlastnej bubliny, pokúšal sa udržiavať si odstup od skutočného sveta, to sa však nedalo.

Informovali o tom všetky médiá. Telo mladého dievčaťa oblečeného v baletnom úbore našli mŕtve vo vode v neosídlenej horskej oblasti.

„Letmo,“ povedal Munch. „Vieme, o koho ide?“

„Vivian Bergová, dvadsaťdva rokov, zamestnankyňa Nórskeho národného baletného súboru Nasjonalballetten.“

„Paráda,“ vydýchol Munch. „Takže miestna?“

„Vlastne pochádza z Bodø, ale trvalé bydlisko má nahlásené tu, preto Mikkelson chce, aby sme sa prípadom zaoberali my.“

„Nahlásili jej nezvestnosť?“ spýtal sa Munch a uvedomil si, že je na najlepšej ceste vrátiť sa do služby.

Policajná hlava.

Dievča v baletnom úbore?

Vo vode ďaleko od všetkého živého?

Áno, pokúšal sa podobné veci vytesniť, ale pokračovať v tom už